

Nicola May

Salaisuuksia

**COCKLEBERRY
BAYSSA**

Minerva

Nicola May

Salaisuuksia

COCKLEBERRY
BAYSSA

Englannin kielestä suomentanut
Sirpa Saari

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos: *Meet Me in Cockleberry Bay*

First published in Great Britain by Nowell Publishing 2019.

© Nicola May, 2019

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency

Limited and 2 Seas Literary Agency.

Suomennos: Sirpa Saari

Kansi: Jatta Hirvisaari / Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-638-0

Painettu EU:ssa, 2023

Omistettu Joan B:lle, Joan D:lle ja Brenda M:lle.

*Kiitos herpaantumattomasta tuestanne,
ohjauksestanne ja viisaista neuvoistanne.*

*Loppujen lopuksi tärkeintä on vain se,
mitä itse ajattelet itsestäsi.*
– Elizabeth Taylor

”VOI TITCH, MIKSET vain soittanut ambulanssia?”

”Minähän soitin, mutta niillä kestää aina niin kauan tulla Bayhin, ja tiesin, että sinä hallitset nämä hommat. Anteeksi, Rose. *Uuuh...*”

Hot Dog, Rosa Smithin vilkas kääpiömäyräkoira, sänttäili ympäri Kulmakauppaa ja päästeli samanlaisia uikuttavia ääniä kuin synnytystuskissaan vaikeroiva nuori nainen.

Rosa tiuskaisi hermostuksissaan koiralle: ”Hot, nyt hiljaa!” Hän otti ystäväänsä kädestä ja sanoi lempeämmällä äänellä: ”Tule, meidän pitäisi saada sinut yläkertaan.”

”Ei! En lähde tästä mihinkään.” Titch nojasi eteenpäin ja tarrasi kiinni myyntitiskiin. ”Voi ei, luulen, että nyt täytyy ponnistaa!”

”Helkkari! Okei, okei, otetaan rauhallisesti.” Rosa käänsi kiireesti oven *Suljettu*-kyltin ulospäin, nosti hyllyltä myymälän suurimman ja mukavimman koiransängyn ja auttoi ystäväänsä varovasti sen päälle. Sitten hän ryntäsi keittiöön ja kaappasi laatikosta mukaansa kasan puhtaita astiapyyhkeitä.

Rosa yritti riisua Titchin alavartaloa paljaaksi satuttamatta tätä ja sanoi niin tyynesti kuin mahdollista: ”Kaikki hyvin, ala nyt hengittää sillä tavalla kuin sinua opetettiin synnytysvalmennuksessa.”

”Mutta enhän minä käynyt missään valmennuksessa. *Aaaiüh!*” Titch vääntelehti lattialla, ja hänen tulipunaisille kasvoilleen valui kyyneliä.

”Yritä kestää. Ambulanssi on täällä ihan pian, ja olen katsonut niin paljon David Attenborough’n dokkareita, että kyllä me tästä selvitään.”

”Auh! Ei... naurata... juuri nyt”, Titch huohotti otsa hiessä. Ja kun jälleen uusi järisyttävä supistusaalto valtasi hänen pienen, hintelän kehonsa, hän kirosi niin, että olisi saanut paikalliset kalastajaukotkin punastumaan.

Muutama minuutti sen jälkeen Theodore Ronnie Whittaker ylitti maaliviivan ykkösenä ja saapui maailmaan sellaisen parkaisun kera, että se voitti jo sinisellä syystaivaalla kaartelevien lokkienkin kirkunan.

Luku 1

ROSA HENGITTI SYVÄÄN raikasta meri-ilmaa sulkiessaan Kulmakaupan oven takanaan. Hot osasi jo odottaa aamulenkkiä ja pyöri innoissaan haukhdellen emäntänsä jaloissa niin että tämä oli vähällä kompastua hihnaan.

Rosasta tuntui kuin hän olisi saapunut seudulle vastikään, vaikka oikeasti hän oli matkustanut nelijalkaisen ystävänsä kanssa junalla Devoniin jo kuukausia sitten, mukanaan vain nuhjaantunut nahkasalkku ja jätesäkillinen vaatteita. Itse asiassa moni asia tuntui vieläkin kuin unelta. Hän muisti yhä lontoolaisen asianajajan sanat, kun tämä oli kertonut hänelle salaperäisestä perinnöstä.

”Te, neiti Larkin, olette nyt Cockleberry Bayn Kulmakaupan virallinen omistaja.”

Kulmakauppa ja sen yläpuolella oleva asunto olivat olleet suljettuina ja tyhjillään viiden vuoden ajan. Ne olivat kaivanneet hieman rakkautta ja huolenpitoa, mutta perinnön mukana tulleen rahasumman turvin Rosa oli jotenkin onnistunut kunnostamaan kiinteistön ja tilaamaan tavaraa varastoon, niin että hän oli pystynyt avaamaan kaupan uudelleen. Hän oli päättänyt alkaa myydä

lemmikkieläintarvikkeita, sillä hänellä ei ollut paljoakaan tietämystä muusta kuin koirista.

Koska Rosa oli viettänyt koko elämänsä sijaisperheissä ja lastenkodeissa, hän ei ollut voinut käsittää, kuka oli mahdollistanut hänelle niin ihmeellisen elämänmuutoksen. Hän oli halunnut kiihkeästi selvittää asian, mutta kun hän sitten löysi sattumalta kirjeet, jotka olivat selittäneet kaiken, ne olivatkin olleet murheellista luettavaa. Itse asiassa hänen sukupuustaan löytyi yksi surullisimmista rakkaustarinoista, mitä hän oli koskaan lukenut. Mutta silti Rosa Larkin tiesi löytäneensä Cockleberry Baysta vihdoinkin kotinsa.

Hän asteli iloisena rakkaan, nakkimakkaraa muistuttavan koiransa kanssa jyrkkää mäkeä alas kohti rantaan. Matkalla he ohittivat viehättäviä vanhoja huviloita, joissa oli kirkkaanväriset ovet ja putipuhutaaksi lakaistut portaat. Kapeiden kujien varsille sijoittuvien puotien ja ruokapaikkojen näyteikkunoihin oli selvästi panostettu, ja ilmassa leijui herkullisten leivonnaisten tuoksu. Hienot näyteikkunat muistuttivat Rosaa siitä, että hänenkin pitäisi valmistautua koulujen syysloman aikaiseen turistiryntäykseen. Hänen Kulmakaupassaan oli lemmikkitarvikkeiden ohella myynnissä myös monenlaista lapsiin vetoavaa pikkurihkamaa, mutta varasto oli käymässä vähiin.

Jos joku olisi kertonut hänelle edeltävänä jouluna, että syksyyn mennessä tällaisen pikkupaikkakunnan henki ja elinvoima olisivat lumonneet hänet täysin, hän olisi nauranut makeasti.

Titch työnsi käytettynä ostetut lastenvaununsa vaivalloisesti sisälle kauppaan. Nähdessään Rosan hän nosti käntensä kasvoilleen.

”Mitä ihmettä minä olen oikein mennyt tekemään, Rose? Hankkia nyt lapsi! Tämä on yhtä painajaista. Poika ei nuku juuri lainkaan, ja valveilla ollessaan se roikkuu nänneissäni ja imee minut kuiviin. Ja se, helveti soikoon, sattuu.”

”Sellaistahan se tuppaa vauvojen kanssa olemaan”, Rosa hymyili. ”Istupa nyt hetkeksi tähän tiskin taakse. Haluatko jotain lämmintä juotavaa?”

”Haluan *alkoholipitoista* juotavaa.”

”Titch, kello on vasta kymmenen. Keitän meille kuppiset teetä, jooko? Hot ja minä olemme kaivanneet sinua, jos se sinua yhtään lohduttaa.”

Kuultuaan nimensä mainittavan pieni mäyräkoira ilmaantui paikalle ja haukahti ilahtuneena nähdessään Titchin. Se nuuhki pitkään vaunuja ja rupesi melkein pissaamaan hiekkaisen renkaan päälle, mutta huomattuaan emäntänsä ilmeen se tepastelikin lampaantaljavuoteelleen huoneen nurkkaan ja kellahti makuulle, toinen korva yhä valppaana.

”Älä ole huolissasi, herra Nakki, tulen pian takaisin”, Titch sanoi lempeästi.

”Se on luojan kiitos aivan poikki jahdattuaan lokkeja rannalla.”

”Nyt toivoisin, että minulla olisi vauvan sijasta koira.”

”Voi Titch, et varmaan tarkoittanut tuota. Ja nyt sinun kannattaisi ehkä pysyä kotona ja nauttia pikku

kullannuppusi seurasta. Eikös hän ole vasta neliviikkoinen?”

”Hmm. Totta puhuen tulini kysymään, voisinko aloittaa taas työt – tyyliin ensi viikolla, ehkä?” Titch lisäsi vielä häntäisesti: ”Siis jos sinua ei haittaa, että Theo on täällä myös. Vaunuissa on irrotettava koppa, ja poika voisi nukkua yläkerrassa. Äidin kanssa asuminen menettelee kyllä, mutta minunhan on aina ollut tarkoitus muuttaa tämän pikkumiehen kanssa omaan kämppään. Emmehän perustaneet pikku-Titchin rahastoa pelkästään huvin vuoksi.”

”Kyllähän apu on aina tarpeen, mutta oletko ihan varma?”

”Kyllä, olen varma, ja jos työskentelen osa-aikaisesti, voin lypsää maitoa talteen ja äiti voi välillä hoitaa poikaa.”

”Okei, katsotaan sitten, miten se lähtee lutviutumaan. Mutta luulen, että saatat arvioida yläkanttiin omat voimavarasi.”

”Mistä lähtien kaksikymmentäkuusivuotiaat, lapsettomat myymälänomistajat ovat alkaneet toimia nuorten äitien imetysguruina?”

”No, minähän olin auttamassa poikaa maailmaan tällä samaisella lattialla, joten voin kai pitää itseäni jonkinlaisena eksperttinä”, Rosa puuskahti. ”Se oli kyllä aikamoinen päivä.”

”Niin oli.” Titch tarttui Rosaa kädestä. ”Ja olen siitä avusta sinulle ikuisesti kiitollinen. Jos olisin uskonnollinen, pyytäisin sinua pojan kummiksi.”

”Kiva kuulla.” Rosa hymyili. ”Minä voin olla sen sijaan Theon hengellinen äiti. Tiedät, että olen aina teidän tukenanne.”

”Voi älä, minua alkaa itkettää. Ennen raskautta olin varsinainen kovanaama, mutta nyt jopa uutisotsikot saavat minut vollottamaan.”

Juuri sillä hetkellä pikku-Theo äännähti. Rosa kurkisti vaunuihin. ”Hän on varmasti maailman söpöin vauva.” Rosa silitti pienokaisen tummia kiharoita ja toffeenväristä poskea. ”Ei ihan sellainen vaaleahipiäinen punapää kuin mitä me pelättiin.”

”Ei niin, onneksi. Olen niin onnellinen, ettei hänellä ole mitään tekemistä Seb Watkinsin kanssa.” Titch nielaisi äänekkäästi. ”Minua huolestutti koko raskauden ajan, että en pystyisi rakastamaan lastani kunnolla sen jälkeen, mitä se kusipää minulle teki.”

”Se mietitytti vähän minuakin.”

Titch kohensi varovasti vauvan peittoa. ”Mutta silti – jos unohtaa univajeen, vuotavat nännit ja kipeän pimpin, Theodore Ronnie Whittaker on oikeasti hienointa, mitä minulle on ikinä tapahtunut. Jos aidon rakkauden voi tiivistää kolmeen sanaan, niin tässä se nyt on.”

”Ronnie on aika epätavallinen nimi, mutta pidän siitä.”

”Se on veljeni nimi.”

”Ai, sori, niinpä tietysti.” Rosa tiesi, että Ronnie oli kuollut aivan liian nuorena. ”Se on kiva ajatus, ja tämä pikkumies on *niin* ihana”, hän leperteli. ”Mutta siis, jos lapsi ei ole Sebin, kuka hänen isänsä sitten on?”

”Ship Innissä kävi niihin aikoihin yksi polttariporukka. Luulen, että he olivat Walesista.” Titch päästi pienen vaikertavan äänen. ”Ennen kuin ryhdyimme hommiin, se

tyyppi lauloi alusta loppuun kappaleen 'All I Want For Christmas Is You' ja yritti samalla ripustaa kuusenkoristepalloa jättikokoiseen jouluhalkoonsa."

"Titch! Oliko tuokin pakko kertoa?"

"Kerroin jo. Minua vähän jurppii, ettei nykyään voi sanoa mitään ilman että loukkaa jotakuta. Se on todella rassistavaa."

"No ainakin Theon isällä on kohtuullisen hyvä huumorintaju." Rosa virnisti. Sitten hänen mieleensä juolahti jotakin. "Älä vain sano, että sinut saattoi raskaaksi itse polttarisankari."

"Olen hirveä, mutta en sentään *niin* hirveä. Tai ei, kyllä minä *olin* juuri niin hirveä. Mutta nyt kaikki on toisin. Minun pitää yrittää olla kunnolla tämän pikkuisen vuoksi, ja siihen yhtälöön eivät miehet sovi."

"Sanot vain, koska paikkasi ovat vielä lepotilassa."

"Ei, Rose. Olen tosissani."

Rosasta oli yhä hellyttävää, että hänen ystävänsä sanoi häntä Roseksi. "Entä lapsen isä, aiotko kertoa hänelle?"

"Vaikka haluaisinkin – enkä siis oikeasti halua – en tiedä hänestä muuta kuin että hänen nimensä on Ben. Tiedän myös, että hänellä on sukua Karibialla ja että hän laulaa todennäköisesti jossain walesilaisessa kuorossa."

"Siis varsinainen Big Ben", Rosa vitsaili ja katosi keittiöön valmistamaan teetä. Hän kuuli, miten Titch myi parille vakioasiakkaalle koiranmuonaa ja linnunsiemeniä, ja hymyili. Tyttö oli osannut aina toimia luontevasti asiakkaiden kanssa.

Rosa toi mukanaan kaksi höyryävän kuumaa teekupillista ja suuren lautasellisen keksejä piristääkseen ystäväänsä. Tuore äiti alkoi hörppiä teetä ja ahmi suuhunsa keksin toisensa jälkeen.

”Pitää tankata energiaa silloin kun pystyy”, hän mumiisi levitellen keksinmuruja ympäriinsä. ”Poju herää pian. Mutta Rose, olemme jo puhuneet tarpeeksi minusta. Mitä herra ja rouva Smithille kuuluu?”

”Meille kuuluu oikein hyvää, kiitos kysymästä. Jos totta puhutaan, en voi vieläkään uskoa, että olemme naimisissa. Kaikki tapahtui niin äkkiä.”

”Mutta se oli niin romanttista. Kunpa minäkin kohtaisin sellaisen rakkauden kuin te kaksi.”

”Niin, pakko myöntää, että minun Joshini on kyllä aikamoinen, vaikka alan kyllästyä siihen, että hänen pitää matkustaa aina viikoksi työn perässä pois. Emme ole tehneet vieläkään kunnon häämatkaa.”

”Kuten sanoin, voin hyvin jatkaa myyjän hommia vaikka saman tien. Äitini on jopa neulonut minulle varta vasten delfinikuvioisen imety sviitan, niin ettei minun tarvitse vilautella tissejäni kyläläisille.”

”Sehän olisi sinulle jotain aivan uutta”, Rosa virnisti.

”Hei, vähän rajaa.”

”Tiedät, että olet minulle rakas, Titch Whittaker.”

”Kuten myös.” Titch hyppäsi alas jakkaralta Theon alla parkua täysin palkein. ”Taas sitä mennään!”

”Hänestä voisi tulla uusi Tom Jones, ja sitten et valittaisi enää yhtään.”

Titch siirtyi yläkertaan ruokkimaan vauvaa ja vaihtamaan tämän vaipan. Rosa alkoi siivota kauppaa ja käydä läpi varastoaan. Kun Titch palasi alakertaan mukanaan nyt jo uniseksi käynyt Theo, Rosa auttoi häntä saamaan vaunut ulos ovesta.

”Soitellaan!” Rosa huusi vielä Titchille, joka oli heilauttavinaan lyhyeksi kerittyjä vaaleita hiuksiaan ja twerkkasi pienellä pepullaan hänelle jäähyväisiksi.

Luku 2

”KAIKKI HYVIN, KULTA?” Mary Cobb oli astumassa juuri ulos Seaspray Cottagesta Rosan ja Hotin lähestyessä.

”Huomenta.” Rosa osoitti äitinsä ikkunalautaa. ”Onko sinulla uusi kristalli? Tuohan on hieno.”

Ennen kuin Rosa tapasi biologisen äitinsä, hän oli kuvitellut lastenkodeissa viettämiensä pitkien yksinäisten öiden aikana äitinsä olevan kuuluisa näyttelijätär, joka oli joutunut luopumaan tyttärestään ryhdyttyään kiellettyyn suhteeseen arabialaisen prinssin kanssa. Kun hän sitten sai tietää totuuden – että hänen äitinsä olikin entinen alkoholisti, joka asui pienessä rivitalokämpässä ja työskenteli Cockleberry Bayn osuuskaupassa – se ei muistuttanut juurikaan hänen kehittelemäänsä prinsessasatua.

Mary-äidin ikkunalla olevat kivet ja kristallit olivat Rosan isoäidinäidin Queenien peruja. Hänkin oli asunut Seaspray Cottageissa, mutta oli ikävä kyllä menehtynyt aiemmin samana vuonna. Parivaljakon hengellinen elämä oli ollut hieinan tavanomaisesta poikkeavaa, joten siinä vaiheessa, kun Rosa ei vielä tiennyt Maryn olevan hänen äitinsä, hän oli nimittänyt sukulaisnaisiaan Cockleberryyn noitapiiriksi.

Rosa oli saanut tuntea isoäidinäitinsä vain lyhyen aikaa, mutta kaipasi tätä silti. Yhdeksänkymmentäkolmevuotiaan Queenien koko olemus oli huokunut viisautta ja salaista tietoa. Hänellä oli ollut pitkät, lumivalkeat hiukset, ja hänen kasvojensa uurteissa oli näkynyt elämänkokemus. Rosa oli ollut läsnä, kun Queenie kuoli omassa kodissaan; tämä oli vain päättänyt lähtönsä koittaneen, sulkenut silmänsä ja nukkunut pois.

Rosa ei unohda koskaan ensivisiittiään naisten kotiin. Queenie oli vaatinut saada ennustaa Rosalle teenlehdistä ja oli nähnyt ennalta monia, myöhemmin toteutuneita asioita. Rosa halusi noudattaa vanhan rouvan mottoa – ”Älä säästä mitään pahan päivän varalle” – ja käytti siksi usein tältä perimäänsä kultaista kaulakorua. Koru oli ollut hänen kaulassaan myös hänen omissa häissään, joita oli vietetty vähän aikaa sitten. Kun hän oli nähnyt riipuksen ensimmäistä kertaa, hän oli ihastellut sen kultakehyksiin upotettua, valtavaa safiiria ja pannut merkille korun taakse kaiverretut sanat *Tavataan siellä missä taivas ja meri kohtaavat*.

Mary kurottautui ikkunalautaa kohti ja otti kiven käteensä. ”Kyllä, tämä on vuorikristalli, yksi sinun syntymäkivistäsi, Rosa”, hän sanoi. Hot alkoi haukkua hänen jalkojensa juuressa. Mary kumartui alas paijaamaan koiraa, jolloin hänen sysimustat hiuksensa lähes viistivät jalkakäytävää. ”Minne te muuten olette matkalla?”

”Koiran kanssa kakalle. Entä sinä?”

”Ihan vain terveyskävelyllä, mutta ehkä sinua ilahduttaa kuulla, että vatsani toimi jo.”

He kumpikin nauroivat. Rosa sanoi: ”Olen niin ylpeä sinun uudesta kuntokuuristasi.”

”No, me molemmat tiedämme, että siitä on apua tämän keuhkohtaumataudin kanssa. Ja pitäähän minun olla kunnossa, kun niitä lapsenlapsia alkaa tupsahdella.”

”Äiti! Tästähän on puhuttu. Josh ja minä tarvitsemme ensin hieman kahdenkeskistä aikaa.” Rosa sujautti käsi-vartensa Maryn käsikynkkään. ”Tule, kävellään mäkeä alas yhdessä. Hotilla on kova hinku päästä rannalle jahaamaan lokkeja.” Kuullessaan sanan ”lokkeja” Hot alkoi haukkua ja juosta kehää. ”Voimme käydä teellä Coffee, Tea or Sea -kuppilassa ja vahtia koiraa ikkunasta.”

”Kohta se ei enää onnistu. Ei ainakaan totuttuun tapaan. Omistaja aikoo myydä paikan.”

”Niinkö?”

”Kyllä, kuulin tänä aamuna.”

Rosa nauroi. ”Sinä saat aina kaikesta tiedon ensimmäisenä.”

”Sara – ilman H:ta – on jäämässä eläkkeelle. Hän ilmeisesti myy kahvilan toimivana yrityksenä. Ja suunnittelee ostavansa kartanon St. Ivesistä.”

”Jää eläkkeelle? Mutta eihän hän voi olla paljoa yli viidenkymmenen?”

”Ei niin. Ja kaiken lisäksi se kahvila on pieni kultakivos ympäri vuoden, myös sesongin ulkopuolella. Muistan, kun vanha Harry Trevan pyöritti paikkaa ennen häntä. Sen nimi oli silloin yksinkertaisesti Harry’s. Hänkin eläköityi varakkaana miehenä.”

”Olen aina halunnut pitää omaa kahvilaa. Aina siitä lähtien, kun työskentelin Joshin Lontoon-kodin lähellä olevassa kuppilassa.”

”Etkös sinä kertonut, että otit hatkat sieltä?”

”Otin hatkat tai sain potkut kaikista työpaikoistani. Mutta se olisi eri juttu nyt kun saan olla oman itseni herra.”

”Voi Rosa, minusta sinä saisit olla kiitollinen nykyisestä puodistasi. Helvetti soikoon, sehän on ollut sinulla vastaan pienen hetken. Isoäidinisäsi raatoi otsansa hiessä varmistukseksi, että sinä pärjäisit.”

”Kyllähän minä olen kiitollinen, mutta puoti on aika pieni”, Rosa sanoi.

”Kaikista säälittävien ihmisten joukossa on se, joka vaihtaa unelmansa kultaan ja hopeaan”, Mary sanoi.

”Noinko Kahlil ajattelee?” Rosa hymyili. Mary nyökkäsi. Äidillä oli tapana lainata lempiprofeettaansa Kahlil Gibrania joka tilanteessa. ”Tiedän, ettei raha välttämättä tuo onnea, mutta se tekee elämästä vapaampaa. Ja koska myymälä on niin pieni, se ei tule koskaan olemaan mikään rahasampo.”

”Sinulla on nyt myös Josh tukenasi.” Maryn hengitys alkoi hieman vinkua, joten hän pysähtyi, otti henkosen inhalaattoristaan, pidätti sitten hengitystään niin kauan kuin pystyi ja päästi lopuksi ilman keuhkoistaan pitkän viheltävän huokauksen kera.

Rosa odotti, kunnes Mary oli valmis, ja sanoi sitten: ”Kyllä, äiti, minulla on Josh, mutta en halua olla riippuvainen hänestä enkä kenestäkään muusta. Ikinä ei voi tietää, mitä elämä tuo tullessaan.”

Miksi rakkaus on niin pahuksen vaikeaa?

Lukijat valloittanut Cockleberry Bayn porukka on taas täällä: Rosa, Josh, Mary, Jakob, Sheila, Titch – ja tietysti myös hurmaava kääpiömäyräkoira Hot.

Rosan elämä näyttäisi vihdoinkin olevan raiteillaan. Hän on mennyt naimisiin rakkaan Joshinsa kanssa, ja eläintarvikekaupalla menee hyvin. Mutta rakkauden polut eivät koskaan ole mutkattomia.

Rosa saa päähänsä, että Joshilla on salasuhte, ja seuraukset ovat katastrofaaliset. Rosan on kohdattava pelkonsa, riippuvuutensa ja mustasukkaisuutensa pohjia myöten päästäkseen taas jaloilleen. Kun keitokseen vielä lisätään joukko toisten asioihin puuttuvia kyläläisiä, salaperäinen tulipalo ja Titchin epätoivoinen yritys löytää sairastelevan lapsensa oikea isä, on luvassa taas viihdyttävä ja yllätysten täyteinen lukuelämys.

84.2

